
2004-2-RE

CAUSA 2004-2-RE

Número de registre 44-2004. Recurs d'empara

AUTE DEL 15 DE MARÇ DEL 2004

BOPA núm. 16, del 18 de març del 2004

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 30 de gener del 2004 per la representació processal del Sr. Isidre Loan Miño, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 25 d'agost del 2003, dictat per la Batllia i contra els autes de dates 16 d'octubre del 2003 i 13 de gener del 2004, dictats pel Tribunal de Corts, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència, en què es declari la vulneració dels drets fonamentals al·legats, "declarant en conseqüència la nul·litat de l'aute dictat pel Batlle en data 25 d'agost del 2003 i dels autes dictats pel Tribunal de Corts en data 16 d'octubre del 2003 i 13 de gener del 2004, i que s'ordini dictar altre resolució en la que s'examini de nou la petició d'aquesta part";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 24 de febrer del 2004;

Havent escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez.

Antecedents

Primer

El 22 de gener del 2003, el Sr. Isidre Loan Miño va presentar una querella criminal contra el Sr. Xavier Coma Zamboni pel presumpte delictes major de calúmia escrita tipificat a l'article 201 del Codi penal. Mitjançant aute del 24 de gener del 2003, la Batllia va admetre a tràmit la querella esmentada.

Segon

El 10 de febrer del 2003, el Sr. Xavier Coma Zamboni va presentar una querella criminal contra el Sr. Isidre Loan Miño pel presumpte delictes d'estafa. Mitjançant aute del 18 de març del 2003, la Batllia va admetre a tràmit la querella esmentada.

Tercer

El 2 de juliol del 2003, la representació processal del Sr. Isidre Loan Miño va presentar un escrit en què sol·licitava a la batlle instructora que donés trasllat del seu escrit al Ministeri Fiscal, per tal que previ informe d'aquest, es dictés aute de processament contra el Sr. Xavier Coma Zamboni.

Mitjançant aute del 25 d'agost del 2003, la batlle instructora va denegar la petició del Sr. Isidre Loan Miño, perquè va considerar que "sols quan es finalitzi la present instrucció, es podrà decidir sobre l'oportunitat d'un processament del querellat".

Quart

El 4 de setembre del 2003, la representació processal del recurrent va presentar un recurs d'apel·lació contra l'aute esmentat en què demanava la revocació del mateix aute i que s'ordenés el processament del Sr. Xavier Coma Zamboni. Mitjançant aute del 16 d'octubre del 2003, el Tribunal de Corts va desestimar el recurs d'apel·lació i va confirmar la sentència recorreguda perquè estimava que "el Batlle instructor no ha denegat el processament del querellat sinó que ha denegat de moment el processament fins que no es practiquin les diligències d'investigació que consideri adients per tal de determinar la veritable naturalesa dels fets denunciats i les seves circumstàncies".

Cinquè

El 24 d'octubre del 2003, la representació processal del Sr. Isidre Loan Miño va interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute del Tribunal de Corts del 16 d'octubre del 2003, per considerar que l'aute recorregut vulnerava el dret al procés degut i el dret a la jurisdicció, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i li causava indefensió.

El 13 de gener del 2004, el Tribunal de Corts va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions per considerar que "la part ha tingut complida resposta a les seves pretensions encara que no siguin de la seva satisfacció, no havent-se esgotat les possibilitats de la tutela judicial ordinària".

Sisè

El 30 de gener del 2004, la representació processal del recurrent va presentar un recurs d'empara contra l'aute del 25 d'agost del 2003, dictat per la Batllia i contra els autes de dates 16 d'octubre del 2003 i 13 de gener del 2004, dictats pel Tribunal de Corts, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs d'empara, la representació processal del recurrent manifesta que la denegació del processament fins a la finalització de la instrucció corromp tots els principis processals de la instrucció penal i li causa indefensió perquè "el processament és condició sine qua non d'altres decisions com la de prestar fiança per assegurar responsabilitats" o la de decretar presó provisional o llibertat provisional, "o altres que afecten directament a la defensa del dret d'aquesta part i que s'han de determinar abans que finalitzi la instrucció". També considera que el Tribunal de

Corts en confirmar l'aute de la batlle instructora del 25 d'agost del 2003, li causa indefensió perquè defensa que “no s'ha de processar sense que indiqui –ni que sigui a mode enunciatiu- quines diligències s'haurien de practicar més, ni per quina raó es justificaria la pràctica d'una altra diligència en aquesta causa”.

Per acabar, el recurrent demana al Tribunal Constitucional que dicti sentència en què es declari la vulneració dels drets fonamentals al·legats, “declarant en conseqüència la nul·litat de l'aute dictat pel Batlle en data 25 d'agost del 2003 i dels autes dictats pel Tribunal de Corts en data 16 d'octubre del 2003 i 13 de gener del 2004, i que s'ordini dictar altre resolució en la que s'examini de nou la petició d'aquesta part”.

Setè

El 24 de febrer del 2004, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que el recurrent no havia esgotat la via jurisdiccional ordinària perquè l'aute recorregut no denegava el processament sol·licitat sinó que posposava “la decisió al respecte a la pràctica de noves diligències d'instrucció que aportin una major claredat respecte a la naturalesa dels fets objecte de la querella”. També considera que el recurrent “ha obtingut resposta judicial adequada a la petició formulada si bé la resolució judicial no és de la seva satisfacció per no accedir a les seves pretensions”.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2004-2-RE per no haver-se esgotat la via jurisdiccional ordinària en defensa dels seus drets, de conformitat amb el que disposa l'article 94.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

El demandant en empara constitucional al·lega que, davant la seva petició de processament de la persona inculpada en unes diligències prèvies, la Batllia va rebutjar la petició esmentada i després el Tribunal de Corts, en apel·lació i en incident de nul·litat, va ratificar aquest rebuig. Al marge de les consideracions que fa el recurrent, el que és cert és que aquest rebuig està suficientment motivat, tant en la fase inicial a quo com en els recursos d'apel·lació i de nul·litat d'actuacions.

En la fase a quo, perquè la Batllia assenyala que “pertany al Batlle Instructor de procedir a efectuar totes les diligències que estimi convenientes per inquirir la veritat material i real i doncs que, tan sols quan es finalitzi la present instrucció, es podrà decidir sobre l'oportunitat d'un processament del querellat pels fets exposats en la present querella”. És a dir, el jutge instructor, **com a director del procés** i a la vista de les actuacions realitzades, ha valorat amb plena competència que es pronunciarà sobre aquest processament quan acabi la instrucció: és cert que pot adoptar la decisió de processament quan, al seu parer, sorgeixin indicis racionals de culpabilitat i, per tant, abans d'acabar la instrucció; però també és cert que pot entendre que encara no disposa de dades suficients per decidir en un o un altre sentit. El recurrent considera que ja existeixen dades suficients per decidir; però el batlle creu, dins l'àmbit de convicció que la llei li atorga, justament el contrari. No apareixen, doncs, elements que deixin entreveure cap lesió d'un dret constitucional i ni tan sols d'un dret d'ordre merament legal: davant la petició del recurrent la Batllia ha contestat en exercici de les seves competències jurisdiccionals.

I en les instàncies d'apel·lació i de nul·litat d'actuacions, seguint aquesta mateixa lògica, s'assenyala que el batlle instructor no ha denegat el processament sinó que ha diferit la decisió a un altre moment posterior, raó per la qual –afegim- el Tribunal de Corts no té perquè entrar en el fet de si existeixen o no existeixen proves suficients per dictar el processament perquè el batlle pot

pronunciar-se en un o en un altre sentit amb posterioritat.

Aquest és el motiu pel qual l'informe del Ministeri Fiscal en aquest recurs d'empara adverteix, a més a més, que aquesta demanda és prematura ja que no ens trobem davant decisions judicials que hagin esgotat la via jurisdiccional ordinària, element que, segons la nostra reiterada jurisprudència, és indispensable perquè un recurs d'empara pugui ser admès a tràmit.

Per tant, és procedent declarar la inadmissió a tràmit d'aquest recurs.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2004-2-RE, interposat per la representació processal del Sr. Isidre Loan Miño, contra l'aute del 25 d'agost del 2003, dictat per la Batllia i contra els autes de dates 16 d'octubre del 2003 i 13 de gener del 2004, dictats pel Tribunal de Corts.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del Sr. Isidre Loan Miño, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 15 de març del 2004.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat

